

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ

HOTĂRÂREA NR. 164
din 19.03.2009

Dosar nr: 836/2008

Petiția nr: 16.174/19.12.2008

Petent: P G

Reclamat: Universitatea Petrol-Gaze din Ploiești, Ministerul Transporturilor
și Infrastructurii

Obiect: neacordarea legitimației de transport studenților care au depășit
vârsta de 28 de ani

I. Numele și domiciliul părților

I.1. Numele și domiciliul petentei

I.1.1. P G

I.2. Numele și sediul reclamațiilor

I.2.1. Universitatea Petrol-Gaze din Ploiești, Bvd. București nr. 39, Ploiești,
județul Prahova

I.2.2. Ministerul Transporturilor și Infrastructurii, B-dul Dinicu Golescu nr. 38,
sector 1 București

II. Obiectul sesizării

Petenta, prin **Petiția nr. 16.174/19.12.2008**, (filele 1-2 din dosar) arată că
fiind masterandă în anul II și având vârsta de 28 de ani nu beneficiază de
legitimație de transport ce se acordă studenților.

III. Descrierea presupusei fapte de discriminare

Petenta, urmând cursurile de masterat, anul II, în cadrul Universității de Petrol-Gaze Ploiești, Facultatea de Științe Economice, specializarea managementul Sistemelor Economice Administrative și Turistice consideră discriminatorie neacordarea legitimației de transport studenților care au depășit vârsta de 28 de ani.

IV. Procedura de citare

Petentul și primul reclamat au fost citați pentru data de 10.02.2009 (filele 5-6 și 9 din dosar). Părțile au fost recitate pentru data de 02.03.2009.

La audierile din 10.02.2009 și 02.03.2009 părțile nu s-au prezentat.

Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

V. Susținerile părților

Petenta arată că are vârsta de 28 de ani și urmează cursurile de masterat, anul II, în cadrul Universității de Petrol-Gaze Ploiești, Facultatea de Științe Economice, specializarea managementul Sistemelor Economice Administrative și Turistice.

Arată că nu a putut intra în posesia unei legitimații de transport ce se eliberează studenților, datorită vârstei. Consideră această practică ca fiind discriminatorie.

Primul reclamat, prin **Adresa nr. 606/30.01.2009**, semnată de prof. dr. ing. V U , rector, înregistrată la CNCD cu **nr. 1306/03.02.2009** (fila 10 din dosar), arată că legitimațiile de student cu reducere de 50% pentru transport nu se emit și nu se vizează după împlinirea vârstei de 26 de ani, conform **Ordinului ministrului, transporturilor, construcțiilor și turismului și ministerului educației și cercetării nr. 972/5572/2003 pentru aprobarea Normelor metodologice privind acordarea facilităților de transport pe calea ferată și cu metroul pentru elevii și studenții din învățământul universitar de stat și particular acreditat, cursuri de zi, cu modificările și completările ulterioare.**

Anexează adresei documente în susținerea celor afirmate (fila 11 din dosar).

Al doilea reclamat, prin **Adresa nr. 311/RT din 24.02.2009**, semnată de R T , secretar general, înregistrată la CNCD cu **nr. 2.317/24.02.2009** (fila 15 din dosar), arată că **Ordinul ministrului, transporturilor, construcțiilor și turismului și ministerului educației și cercetării nr. 972/5572/2003 pentru aprobarea Normelor metodologice privind acordarea facilităților de transport pe calea ferată și cu metroul pentru elevii și studenții din învățământul universitar de stat și particular acreditat, cursuri de zi, cu modificările și completările ulterioare** are caracter act normativ astfel ridică

excepția de necompetență materială a CNCD pe baza Deciziei nr. 997/2008 a Curții Constituționale.

VI. Motivele de fapt și de drept

În fapt, Colegiul Director reține că legitimațiile de student cu reducere de 50% pentru transport nu se emit și nu se vizează după împlinirea vârstei de 26 de ani, conform **Ordinului ministrului, transporturilor, construcțiilor și turismului și ministerului educației și cercetării nr. 972/5572/2003 pentru aprobarea Normelor metodologice privind acordarea facilităților de transport pe calea ferată și cu metroul pentru elevii și studenții din învățământul universitar de stat și particular acreditat, cursuri de zi, cu modificările și completările ulterioare.**

În drept, Colegiul Director reține următoarele:

Protocolul nr. 12 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art 1 prevede interzicerea generală a discriminării: „Exercitarea oricărui drept prevăzut de lege trebuie să fie asigurată fără nici o discriminare bazată, în special, pe sex, pe rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau oricare altă situație.”

Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare (în continuare **O.G. nr. 137/2000**), republicată, la art. 2 alin. 1 stabilește: „Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.”

Alin. 3 prevede: „Sunt discriminatorii, potrivit prezentei ordonanțe, prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane, pe baza criteriilor prevăzute la alin. (1), față de alte persoane, în afară cazului în care aceste prevederi, criterii sau practici sunt justificate obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a acelui scop sunt adecvate și necesare.”

Conform art 2, alin. (4) din **O.G. nr. 137/2000**, republicată: „Orice comportament activ ori pasiv care, prin efectele pe care le generează, favorizează sau defavorizează nejustificat ori supune unui tratament injust sau degradant o persoană, un grup de persoane sau o comunitate față de alte persoane, grupuri de persoane sau comunități atrage răspunderea contravențională conform prezentei ordonanțe, dacă nu intră sub incidența legii penale.”

6.1. Privind excepția necompetenței materiale a CNCD, Colegiul Director constată următoarele:

6.1.1. **Decizia nr. 997 din 7 octombrie 2008** a Curții Constituționale stabilește următoarele:

„Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în esență, critica autorului excepției pune în discuție constituționalitatea atribuțiilor jurisdicționale ale Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, care, potrivit art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, poate să dispună «înlăturarea consecințelor faptelor discriminatorii și restabilirea situației anterioare discriminării», în măsura în care situațiile discriminatorii izvorăsc din conținutul unor acte normative.

Față de acestea, Curtea apreciază că o corectă analiză a textului de lege criticat impune interpretarea acestuia în ansamblul reglementării din care face parte, mai precis al Secțiunii VI din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, care reglementează rolul, atribuțiile și organizarea Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.

Astfel, Curtea observă că potrivit dispozițiilor art.16 din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării îndeplinește rolul de «garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării», iar potrivit dispozițiilor art.18 din același act normativ, «este responsabil cu aplicarea și controlul respectării prevederilor prezentei legi în domeniul său de activitate, precum și în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative care contravin principiului nediscriminării.» Mai departe, art.19 alin.(1) lit.c), precum și art.20, în ansamblu, reglementează rolul jurisdicțional al Consiliului, care are ca finalitate, așa cum s-a arătat, «înlăturarea faptelor discriminatorii și restabilirea situației anterioare discriminării.» În sfârșit, nu trebuie omis nici faptul că art.2 alin.(3) din aceeași ordonanță prevede că sunt discriminatorii «prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane [...]».

Deși autorul excepției apreciază ca fiind un «nonsens» interpretarea dispozițiilor art.20 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 în sensul aplicabilității lor și cu privire la situațiile discriminatorii ce izvorăsc din conținutul actelor normative, Curtea observă totuși că dispozițiile de lege mai sus enunțate au constituit în realitate temeiul mai multor hotărâri prin care Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a constatat, în cadrul activității sale jurisdicționale, caracterul discriminatoriu al unor prevederi legale. Dovadă a acestui fapt stă și introducerea, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.75/2008, a alin. (3) la art.19 din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, prin care s-a scos din competența Consiliului soluționarea sesizărilor având ca obiect măsurile legislative în contextul stabilirii politicii de salarizare a personalului din sistemul bugetar, măsură legislativă dictată tocmai ca urmare a efectelor generate de hotărârile emise de această instituție.

În această ordine de idei, Curtea constată că, în vederea îndeplinirii rolului său de garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării este chemat să vegheze, printre altele,

inclusiv asupra modului în care este respectat acest principiu în conținutul actelor normative. În acest sens, acest organ poate constata existența unor prevederi de lege discriminatorii și își poate exprima opinia în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative cu principiul nediscriminării. Ceea ce aici interesează sunt efectele pe care le produc aceste opinii. Astfel, dacă s-ar admite că, pe calea controlului jurisdicțional întemeiat pe art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării poate să constate existența unor situații discriminatorii ce își au izvorul direct în conținutul unor norme legale, hotărârea Consiliului ar putea avea ca efect încetarea aplicabilității acestor dispoziții și chiar aplicarea prin analogie a unor alte texte de lege, care nu se referă la persoana sau grupul social discriminate. Într-o atare împrejurare, se pune în discuție legitimitatea acestui organ de a interfera în competențele legislativului, prin înlăturarea aplicabilității unor acte normative și instituirea aplicabilității altora, dar și în competențele Curții Constituționale, care îndeplinește rolul de legislator negativ atunci când constată lipsa de conformitate dintre prevederile unei legi sau ordonanțe și dispozițiile constituționale, sub aspectul art.16 referitor la principiul nediscriminării.

Deși în lumina dispozițiilor constituționale o asemenea interpretare nu ar putea fi acceptată, rolul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării putând fi rezumat mai degrabă la posibilitatea de a constata existența unor discriminări în conținutul unor acte normative și la formularea de recomandări sau sesizarea autorităților competente pentru a modifica respectivele texte de lege, se observă totuși, așa cum s-a reținut și mai sus, că, în practică, art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 a generat efecte neconstituționale, prin care s-a încălcat principiul separației în stat, la aceasta contribuind chiar formularea echivocă a dispozițiilor cuprinse în Secțiunea VI din Ordonanța Guvernului nr.137/2000.

Pentru aceste motive, Curtea constată că prevederile art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 sunt neconstituționale în măsura în care sunt interpretate în sensul că acordă Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării competența ca, în cadrul activității sale jurisdicționale, să anuleze textul unor acte normative cu caracter discriminatoriu și chiar să substituie acest text cu dispoziții cuprinse în alte acte normative."

6.1.2. În mod evident decizia Curții Constituționale vizează doar actele cu caracter normativ, nu și actele cu caracter administrativ. Colegiul Director constată că limitarea de vârstă apare în **Normele metodologice privind acordarea facilităților de transport pe calea ferată pentru elevii și studenții din învățământul universitar de stat și particular acreditat, cursuri de zi** (art. 2 alin. 1²), ceea ce, în mod evident, este un act administrativ și nu unul normativ.

6.1.3. Conform art. 18 alin. 1 al **O.G. nr. 137/2000**, republicat, „Consiliul este responsabil cu aplicarea și controlul respectării prevederilor prezentei legi în domeniul sau de activitate, precum și în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative care contravin principiului nediscriminării."

6.1.4. Prin **Decizia nr. 997 din 7 octombrie 2008** a Curții Constituționale Colegiul Director nu se mai poate pronunța asupra actelor normative, dar se poate pronunța în continuare asupra actelor administrative, cum sunt și **Normele metodologice privind acordarea facilităților de transport pe calea ferată pentru elevii și studenții din învățământul universitar de stat și particular acreditat, cursuri de zi.**

6.1.5. Motivarea **Deciziei nr. 997 din 7 octombrie 2008** a Curții Constituționale a fost că numai Curtea Constituțională se poate pronunța asupra actelor cu caracter normativ. Din atribuțiile Curții Constituționale, prevăzute la art. 146 al **Constituției României** reiese clar că nici privind ordinele de ministrii, nici privind norme metodologice Curtea Constituțională nu poate fi sesizată.

6.1.6. În concluzie, CNCD are competența materială de a se pronunța asupra obiectului petiției.

6.2. Privind fondul petiției, Colegiul Director constată următoarele:

Opinia majoritară exprimată de A C F , G
D , P A , T P R , V M :

Potrivit art. 1 alin. (3) din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată, exercitarea drepturilor recunoscute de lege privește persoanele aflate în situații comparabile. De asemenea, potrivit jurisprudenței interne și internaționale constituie discriminare doar acele tratamente sau prevederi care nu sunt justificate obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a acelui scop sunt adecvate și necesare.

Pentru soluționarea petiției vom analiza dacă petentul în vârstă de 28 ani se află în situație comparabilă cu tinerii de 26 ani care beneficiază de facilități de transport pe perioada studiilor universitare la zi, respectiv dacă tratamentul favorabil a tinerilor studenți (cursuri la zi) cu vârsta de până în 26 de ani față de alți studenți (cursuri la zi) se justifică obiectiv de un scop legitim, iar metoda de atingere a acelui scop este adecvată și necesară.

Sub primul aspect constatăm că elementul de comparabilitate între cele două categorii de persoane există doar în privința statutului de student la o universitate acreditată, cursuri la zi.

Scopul legitim și justificarea obiectivă a tratamentului diferențiat favorabil acordat de stat studenților la forma de învățământ de zi în domeniul transporturilor constituie o măsură afirmativă ce rezultă din art. 49 alin. (1) din **Constituția României** din 2003, potrivit căreia: „copiii și tinerii se bucură un regim special de protecție și de asistență în realizarea drepturilor lor”. Facilitatea în cauză constituie o măsură afirmativă a regimului special de care se bucură tinerii în realizarea drepturilor lor.

Cine stabilește și cum vârsta superioară până la care o persoană poate fi considerată copil sau tânăr? Statul stabilește această limită de vârstă prin luarea în considerare a posibilităților de educație a unei persoane. De exemplu: alocația de stat pentru copii prevăzută de art. 49 alin. (2) din **Constituția României** se acordă persoanelor până la împlinirea vârstei de 18 ani, respectiv dacă la

această vârstă persoana se află în ultimii doi ani de liceu, alocația se acordă până la absolvirea liceului.

În cazul de față stabilirea vârstei limită de 26 de ani pentru acordarea facilităților la transport se justifică. Un cetățean la încheierea studiilor liceale, la 18 – 20 de ani, are posibilitatea ca până la vârsta de 26 ani să urmeze și să absolve cursurile unei instituții de învățământ superior de lungă sau de scurtă durată, respectiv un program de masterat. De altfel, statul asigură gratuitatea învățământului doar pentru prima facultate și doar pentru un masterat.

Considerăm că stabirea unei limite de vârstă de 26 ani pentru acordarea facilităților de transport studenților care urmează cursurile la zi a unei instituții de învățământ superior sunt justificate obiectiv de un scop legitim, iar neacordarea acestor facilități persoanelor mai în vârstă, studenți, nu constituie o faptă de discriminare conform art. 2 alin. (1) și alin. (3) coroborat cu art. 1 alin. (3) din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare.**

Opinia separată exprimată de H I :

6.2.1. **Ordonanța de Guvern nr. 137/2000**, republicată, prin art. 2 alin. 1 definește discriminarea prin următoarele: *„Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.”*

6.2.2. Faptele prezentate în petiție reprezintă o deosebire, o excludere pe bază de vârstă, care are ca efect restrângerea exercitării dreptului de a beneficia reducere de 50% la transport, și constituie contravenție conform art. 10 lit. h al **O.G. nr. 137/2000**, republicată, reprezentând *„refuzarea acordării pentru o persoană sau un grup de persoane a unor drepturi sau facilități”*.

6.2.3. Conform **O.G. nr. 137/2000**, republicată, atrage răspunderea contravențională *„orice comportament activ ori pasiv care, prin efectele pe care le generează, favorizează sau defavorizează nejustificat ori supune unui tratament injust sau degradant o persoană, un grup de persoane sau o comunitate față de alte persoane, grupuri de persoane sau comunități”*.

6.2.4. În mod evident aplicarea tratamentului diferit pe criteriul vârstei reprezintă un comportament activ care prin efectele pe care le generează defavorizează persoanele care depășesc vârsta de 26 de ani.

6.2.5. În consecință, trebuie analizat dacă există o justificare sau nu pentru diferențierea creată.

6.2.6. Justificarea obiectivă include existența unui scop legitim, atins prin metode adecvate și necesare.

6.2.7. Privind justificarea obiectivă, prin jurespundența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a enunțat următoarele principii:

- **Convenția** nu interzice orice tratament diferențiat, ci doar acel tratament diferențiat care nu are o justificare obiectivă și rezonabilă, având în vedere faptul că de multe ori statele trebuie să adopte legi care prevăd un tratament diferențiat, menit să corecteze inegalitățile faptice; justificarea trebuie să fie analizată în relație cu scopul legitim și efectele măsurii în cauză (**Cazul „referitor la unele aspecte ale legislației cu privire la limba educației în Belgia” împotriva Belgiei**, 23 iulie 1968);
- prin discriminare se înțelege un tratament diferențiat al persoanelor aflate în situații comparabile, fără a exista o justificare obiectivă și rezonabilă; art. 14 din **Convenție** nu interzice statelor membre să trateze grupurile diferențiat în maniera de a corecta inegalitățile faptice; în anumite circumstanțe absența unui tratament diferențiat reprezintă o violare a dispoziției în cauză; poate fi discriminatorie aceea politică sau măsură generală care prejudiciază în mod disproporționat un grup de persoane, chiar dacă măsura nu vizează în mod specific acel grup; o discriminare potențială poate rezulta dintr-o situație faptică (**D.H. și alții împotriva Cehiei**, 13 noiembrie 2007, **Sampanis și alții împotriva Greciei**, 5 iunie 2008);
- justificarea obiectivă și rezonabilă trebuie să urmărească un scop legitim, și măsura aplicată trebuie să fie proporțională cu scopul urmărit; în cazul tratamentului diferit bazat pe rasă, culoare sau origine etnică noțiunea de justificare obiectivă și rezonabilă trebuie interpretată într-o manieră cât se poate de strictă (**D.H. și alții împotriva Cehiei**, 13 noiembrie 2007, **Sampanis și alții împotriva Greciei**, 5 iunie 2008).

6.2.8. Privind probarea faptelor de discriminare, **O.G. nr. 137/2000**, republicată, prevede următoarele: „*Persoana interesată are obligația de a dovedi existența unor fapte care permit a se presupune existența unei discriminări directe sau indirecte, iar persoanei împotriva căreia s-a formulat sesizarea îi revine sarcina de a dovedi că faptele nu constituie discriminare.*”

6.2.9. În consecință, justificarea obiectivă a unei fapte de diferențiere trebuie oferită de persoana împotriva căreia s-a formulat sesizarea, care trebuie să dovedească că faptele sale nu constituie discriminare.

6.2.10. În cauza supusă deciziei Consiliului Director reclamații nu invocă nici o justificare obiectivă.

6.2.11. Această obligație a reclamatului nu poate fi preluată de Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, care, în absența invocării unei justificări, nu poate inventa o justificare obiectivă prezumată. Însuși faptul că o astfel de justificare nu a fost invocată de reclamați arată că la stabilirea diferențierii nu s-a urmărit nici un scop legitim, nici la atingerea acestui scop prin metode adecvate și necesare. Nici **O.G. nr. 137/2000**, republicată, nici **Procedura internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor** nu prevede astfel de atribuții pentru Colegiul Director al CNCD.

6.2.12. Într-o cauză în care obiectul petiției forma condiționarea angajării unui director la o bibliotecă de cunoașterea limbii maghiare, în județul Harghita,

Colegiul Director a constatat lipsa justificării obiective, fără să încerce să inventeze o astfel de justificare, deși s-ar fi putut invoca — în condițiile specifice ale regiunii — faptul că fondul de cărți cuprinde numeroase volume editate în limba maghiară și că vizitatorii bibliotecii sînt în majoritate de limbă maghiară (**Hotărârea nr. 775/16.12.2008**). Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării nu poate aplica tratament diferențiat în funcție de obiectul petiției, soluționând în mod diferit cauzele, aplicând o altă procedură.

6.2.13. În toate cazurile în care s-a invocat discriminarea în fața Curții Europene a Drepturilor Omului nu Curtea a căutat să motiveze tratamentul diferențiat, ci a solicitat ca reclamații (guvernele statelor) să o facă.

6.2.14. În mod similar, Curtea Europeană de Justiție arată că justificarea trebuie să fie invocată de reclamat, ea nu poate fi prezumată de instanțele care soluționează cazurile de discriminare (cauzele **Vasiliki Nikoloudi împotriva Organismos Tilepikoinonion Ellados AE**, **Regina împotriva Secretary of State for Employment**, **ex parte Nicole Seymour-Smith și Laura Perez**, **B. F. Cadman împotriva Health & Safety Executive**, **Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding împotriva Firma Feryn NV**, **Jämställdhetsombudsmannen împotriva Örebro läns landsting**, **Susanna Brunnhofer împotriva Bank der österreichischen Postsparkasse AG**).

6.2.15. În situația în care acordarea facilităților în transport reprezintă o măsură afirmativă, conform cu tratatele internaționale în domeniu și cu practica internațională privind aplicarea măsurilor afirmative, aceasta trebuie să se bazeze pe date statistice sau pe date cu caracter statistic care să arate existența unei situații de inegalitate ce nu poate fi eliminat decât prin aplicarea măsurii afirmative. Date care să arate că la împlinirea vârstei de 26 de ani nu mai e nevoie de aplicarea măsurii afirmative nu au fost furnizate de reclamați, și ele nu se află nici în posesia Colegiului Director.

6.2.16. În concluzie, în lipsa invocării unei justificări obiective, diferențierea creată de reclamați reprezintă discriminare.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Respinge excepția necompetenței materiale a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării ridicată de Ministerul Transporturilor și Infrastructurii pe baza **Deciziei nr. 997 din 7 octombrie 2008** a Curții Constituționale (vot unanim al membrilor prezenți la ședință).
2. Diferențierea creată este justificată, astfel nu reprezintă faptă de discriminare conform art. 2 alin. 3 a **O.G. nr. 137/2000**, republicată (5 voturi pentru, un vot împotriva);
3. O copie a prezentei hotărâri se va comunica părților.

VII. Modalitatea de plată a amenzii: —

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată în termenul legal potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare** și **Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ** la instanța de contencios administrativ.

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC – Președinte

GERGELY DEZIDERIU – Membru

HALLER ISTVÁN – Membru

PANFILE ANAMARIA - Membru

TRUINEA ROXANA PAULA

VASILE MONICA – Membru

Data redactării 29.04.2009

Notă: Hotărârile emise de Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării potrivit prevederilor legii și care nu sunt atacate în termenul legal, în fața instanței de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare** și **Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.